

Štev. 11.

V ljubljani, 1. listopada 1902.

Leto III.

Na Vernih duš dan.

Na grobove tihe
legel je večer,
na grobove tihe
splaval je nemir.

1.

Angeli na nebu
zvezde vžigajo,
in molitve vroče
k njim se dvigajo.

S smehom šepetajo
k Bogu tja v vsemir . . .
Na grobove tihe
splaval je nemir . . .

2.

Ah, z lučkami tak blestečimi
vetreci se zigravajo,
in v šepetu skoz tih večer
dušice plavajo . . .

Ah, in sanje vse rožice
zapustile so,
pa se v domovje, tja v tiho vas,
napotile so.

In tam, kjer nesrečni ljudje
otožno v noč zdihajo,
pa srečo brezkončno v srce
smehljaje jim dihajo . . .

3.

Med križi, med lučkami
speje jesen,
kjer sanjajo rožice
zadnji sen.

In rožice tihe tako
v smrti tam sanjajo,
nad njimi lučke pa
tožno se sklanjajo . . .

In vmirajoč lučke še
poljubljajo križ,
pa dušice plavajo
tja v paradiz . . .

Coetko Slavin.

